

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

anledning vil jeg gerne sige, at jeg altid har været og stadig er af den opfattelse, at begge ægtefæller bør have adgang til at erhverve hver sit næringsbrev. Jeg ser derfor personlig gerne, at næringsloven bliver ændret på dette punkt, og jeg kan tilføje, at der, så vidt jeg er underrettet, er god grund til at tro, at også næringslovskommissionen vil dele denne opfattelse.

Det ærede medlem spurgte, om ikke dette spørgsmål kunne løses før de øvrige spørgsmål, der ligger til behandling i kommissionen. Jeg vil dertil gerne svare, at næringslovskommissionens arbejde skrider godt fremad, og at det er mit håb allerede i løbet af det kommende år at kunne fremsætte lovforslag om en ny næringslov; jeg vil derfor nødigt løsrive dette spørgsmål fra de andre.

Det ærede medlem rejste endvidere spørgsmål om at få min medvirken til, at det pålægges myndighederne at klargøre, at man ikke behøver at aflevere sit næringsbrev, men kan nøjes med at deponere det. Såfremt der foreligger et problem her, vil jeg gerne medvirke til at henlede myndighedernes opmærksomhed herpå.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Da den højtærede socialminister på grund af sygdom er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne besvare de spørgsmål, der er stillet til ham.

Det ærede medlem hr. Gideon har under henvisning til et her i tinget den 8. februar i år stillet spørgsmål angående hjælp til en soldaterhustru, som i den forudgående tid havde forbrugt en ret stor erstatningssum, spurgt, hvilke overvejelser man har gjort sig angående ændring af den pågældende bestemmelse i forsorgsloven, det vil sige lovens § 281. Da jeg i sin tid på socialministerens vegne besvarede det stillede spørgsmål, gjorde jeg gældende, at socialministeriet ud fra en juridisk bedømmelse af sagen ikke kunne være kommet til anden afgørelse end den trufne, nemlig at der også i det pågældende tilfælde måtte ydes hjælp efter § 281. Jeg tilføjede imidlertid, at socialministeren ville have opmærksomheden henvendt på, om det var muligt at gennemføre en ændring af § 281 med

henblik på at undgå at yde særhjælp i et tilfælde som det nævnte. I anledning af det nu stillede spørgsmål kan jeg meddele, at problemet om en sådan ændring har været overvejet i socialministeriet. Man er imidlertid kommet til det resultat, at det drejer sig om et så specielt tilfælde, at det ikke i sig selv kan motivere en lovændring. Sagen kan dog ikke betragtes som henlagt i socialministeriet, idet den vil indgå i de overvejelser vedrørende en mere almindelig revision af forsorgsloven, som for tiden foregår i et nedsat ekspertudvalg.

Det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen var i sit indlæg inde på spørgsmålet om ved lovgivning at tilvejebringe en samordning af driften af de offentlige og private hjem, der tager sig af ældre mennesker, som trænger til pleje. Efter det ærede medlems opfattelse kunne der spares betydeligt på administrationskontoen ved en sådan samordning. Det ærede medlem var herved også inde på, om der ikke kunne opnås en forenkling ved, at kommunerne fik adgang til at forhandle med private organisationer og sammenslutninger om indskydelse af midler i kommunalt opførte alderdoms-hjem, således at de pågældende organisationer — i stedet for selv at opføre stiftelser — fik ret til at anbringe nogle af deres pensionister i disse hjem. Jeg kan på socialministerens vegne erklære mig enig i, at man på dette som på andre områder bør søge at nedbringe administrationsudgifterne mest muligt, og jeg er også enig i, at et samarbejde mellem offentlige og private organer på de af det ærede medlem nævnte områder kan være et egnet middel hertil. Jeg kan imidlertid i denne forbindelse pege på, at der allerede i lovgivningen i vidt omfang er åbnet mulighed for et sådant samarbejde. Dette gælder således med hensyn til alderdoms-hjem. Ikke blot kan kommunerne her slutte sig sammen om at drive et hjem, men der er også adgang for kommunerne til at slutte overenskomst med private hjem. Det samme gælder i ikke mindre grad med hensyn til plejehjemmene for kronisk syge, hvorom der blev vedtaget nye regler ved en ændringslov til forsorgsloven af 2. marts 1955. Det samarbejde, der hidtil